

Λέοσιον φόδον, ἐπὶ ἐκείνων ὄφθεις; θεωροῦνται δεύτεροι μετὰ τοῦ ὀρίστου, ἴδε Meineke εἰς Κομ. 2. σ. 159· Λέοσιον κύμα ἢ κυματίον (ἴδε ἐν λέξ. κύμα I. 2), Αἰσχύλ. Ἄποστ. 72. 2. Βιτρούδ. I. 6. 2· Λεοσία οἰκιστήρι' Ἄριστ. 119. Ν. 5. 10, 7—δ ὄνομα τῆς Λέσθου μεγάλως ἐπιμύτο, Φιλώλλ. ἐν Ἀδελ. 6, Ἄλεξ. ἐν Ἀδελ. 4 κτλ.

1) μέρος πλοίου, ἡ δευτέρου τρέπεις κατὰ τὸν Πηλοῦ. Α. 85. 2) ποτηρίου εἶδος, Ἀνθ. II. παρέρ. 31. Α. Ἡδύλ. παρ' Ἀθην. 486B.

λεοσίς, -ῖδος, ἡ, = ἐλεασμένη, Ἀλεξανδρ. λέξις. — Ἐν Ἑσυχ. -λεοσίην· μεγάλην ὑδραλίην.

λεσχάζω. (λέσχη) λεσχηνύω, πολυλογῶ, μαρολογῶ, κακὰ λέγουμαι. 613· οὕτω λεσχηνύω. Περικτιόνη παρὰ Στωδ. 488. 54. Καλλί. παρ' Ἡρόδοτον. π. μου. 123. 9.

λεσχάτος· ἐπερητάς, ἠμιλητής· Ἡσυχ.

λεσχονόριος, ἴδε Λεσχονόριος Π.

λέσχη ἢ, (λέγω II) τόπος· ἔνθα συνήρχοντο πρὸς συνομιλίαν, πρὸ πάντων οἱ ἀγροὶ καὶ οἱ ἐπαίται, οὕτω δὲ συνήρχοντο καὶ εἰς ἐργαστήριον χαλκῆς, οὐδ' ἐξέλειε εὐδαιμονοῦντες ἐς ὄμιρον ἐλθόντων ἤντι περὶ ἐλέσχην Ὀδ. Σ. 329· παρ' δ' ἴδι χαλκίον ὠκον καὶ ἐπαλαί λεσχῆν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ήμ. 491, πρὸλ. 499 κατιζῶν ἐν ταῖς λ. τῶν γερσάντων Βίος Ὀμηρ. 12.

2) μετέπειτα, πάνα δημοσία στοὰ ἡ δίοδος χρησιμεύουσα εἰς συνάντησιν καὶ συνομιλίαν τῶν πολιτῶν, ὡς αἱ scholae portuicium τῶν Ῥωμαίων καὶ ὡς τὸ νεώτερον club, μάλιστα ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄλλαις Δωρικαῖς πόλεσι, Κρατίη ἐν Πλούτων. 1. 3, πρὸλ. Πaus. 3. 11, 2, Πλουτ. Ανουκέρ. 16. 24, Müller Dor. 4. 9 ἢ 1 ὠσαύτως; ἐν τῇ Ἀττικῇ, Σουλ. Ἐπιγρ. 93. 23— τοιοῦτοι τόποι ἦσαν πολλάς λαμπραὶ οἰκοδομαὶ ἰδίως ἀριστευμέναί εἰς τὸν Ἀπόλλωνα (πρὸλ. λεσχονόριος)· μία τοιαύτη λέσχη ἐν Δελφῶν ἐκοσμεῖτο διὰ γραφῶν τὸν Πολυγνώστου, Λουκ. Εἰκόνες 7, Πaus. 10, 25, 1· παρὰ τοῖς Κνωσίοις στοὰ γυμνασίου, συνενευκτήριον, Πλούτ. 2. 412D, πρὸλ. 298D· οὕτως ἐπὶ τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ συνεδρίου τῶν Θεσίων, Ζεὺς ἀτηρείωστος ἄς λέσχη (δηλ. τὰς Ἐρινύδας) Αἰσχύλ. Εὐμ. 360 ὠσαύτως, σύγκλητον τῆνδε γερσάντων λ., τὸ κεκλιμένον τοῦτο συνεδρίον, Σοφ. Ἄντ. 160 (λυρ.).

II. κενολογία, μαρολογία, ἀλολεσχία οἱ εἰνύοντες ἐν ταῖς λέσχαις (πρὸλ. λεσχηνύω, ἔλλησχος, περιλεσχηνύωτος, προλεσχηνύομαι), μακρὰ λ. Εὐρ. ἴππ. 384, πρὸλ. I. Α. 1001, Ποιήτης παρ' Ἀθην. 32C, Ἀνθ. II. 13. 6— ἐπὶ καλῆς σημασίας, συνδιαιτέεις, συνομιλία, γενομένης λέσχης ὡς γένοιτο ὀρίστος Ἡρόδ. 9. 71· ἐκ λόγων ἄλλων ἀπικέσθαι ἐς λέσχην περὶ τοῦ Νελλίου δ' αὐτ. 2. 32· λόγον εἶπεν ἴσχυι πρὸς ἐμὴν λέσχην, ἀν' ἐχῆς τὴν ἀνακοίνωσιν πρὸς ἐμέ, Σοφ. Ο. Κ. 167 (λυρ.)· σύγκλητος λ., συνέδριον συγκαθήμεν πρὸς συζητήσιν, ἴδε προτίθημι II. 3· ἧλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσασεν Ἀνθ. II. 7. 80· λῦω λέσχας, παρομοί. ἐπὶ διακοπῆς συζητήσεως καὶ ἐνάρξεως σπουδαίας ἐργασίας, Παροιμιογρ.

λέσχημα, τὸ, ἠμιλία κενή, λήρος, φλυαρία, ἴππ. 1285. 27.

λεσχηνεῖα, ἡ, κενολογία, φλυαρία, Πλάτ. Ἄξιον. 369D.

λεσχηνεύτης, οὐ, δ, πολυλόγος, περιττολόγος, φλυαρός, ἄλλος, Ἀθην. 619C.

λεσχηνεύω, (λέσχη) δημιῶ, συνδιαιλέομαι μετὰ τινος, τινὶ Ἄππ. Ἐμφύλ. 2. 91· ὠσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συνομιλῶ, συνδιαιλέομαι, ἴππ. 24. 6, 88C., 454. 9· Ο' Ἡρόδ. ἔχει τὸ οὐθετα περιλεσχηνεύωτος, προλεσχηνεύομαι.

λεσχηνίτης, οὐ, = λεσχηνεύτης, Σουίδ.

λεσχονόριος, δ, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς προστάτου τῶν συνελεύσεων ἐν ταῖς λέσχαις, Πλούτ. 2. 385C, Κλεόθεης παρ' Ἀρποκρ. ἐν λέξ. λέσχα.

II. λεσχονόριος, δ, μὴν ἐν Λαρίῳ τῇ Θεσσαλίῃ, Ἐπιγρ. παρὰ Ηουζυ ἐν Le mont Olympie etc. σ. 466, 469, 472.

λεσχονεύτης, οὐ, = λεσχηνεύτης— μαθητής, Θαλίης παρὰ Διογ. Α. 2. 4. Περὶ τοῦ τοῖσμου ἴδε Θεογονάστ. Καν. σ. 44. 34.

λεσχρηῖω, = λεσχάζω, Ἴσυχ., ἴθαν. ἡμικρητμ. γραφῆ ἀντὶ λεσχηνέω.

λεσχῆς, οὐ, δ, ἄλλος, πολυλόγος, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 9. 40, ἴδε Δουξ. ἐν Φρυνίῳ. 181.

λευγαῖλος, α, ον, (ἴδε λυγρός). I. ἐπὶ προσώπων, ἐν λυπηρᾷ καταστάσει, δυστυχῆς, ἐλεεινός, οἰκτρός, πτωχῶ λευγαῖλός ἐναλίγκιος Ὀδ. Η. 273, πρὸλ. Ρ. 202· λευγαῖλοι ἐσόμιστα Β. 61· οὕτως, λευγαῖλός χωρεῖν, διεθέρω, ἀδόξως, ἴλ. Ν. 723. II. ἐπὶ καταστάσεως, κτλ., οἰκτρός, δυστυχῆς, διέθροπος, λυπηρός, θλιμένος, νῦν δέ με λευγαῖλός θανάτω ἐμάρτο ἀλῶναι, ἐπλ. τῷ διὰ πηγμοῦ, ἴλ. Φ. 281, Ὀδ. Ε. 312· λευγαῖλός θανάτω, δεινὸν θανάτω προελθόντι ἐκ μεγάλης λύπης· ἡ διότι ἐκρεμάσθη, Ο. 359· κῆρσει.. λευγαῖλοισιν Ο. 399· ἄλγεσι λ. Υ. 203· πολέμοιο μεθήσεται λ. ἴλ. Ν. 97· ἐν δαί λ. Σ. 387· φρεσὶ λευγαῖλῳ πῆθῶσα I. 119· λευγαῖλός ἐπέεσσι Υ. 109· λ. ἴθθα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ήμ. 523· ποιητὴ 752— ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ μεταγενέστερ. ποιηταῖς, ὡς λ. κόρος Θεογν. 1174· ἀνία Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 295. 2) σπανίως ἐπὶ ἐπιστηρικῶν πραγμάτων, λ. χιτών, ἐλεεινός, Φιληγ. παρὰ Στωδ. 562. 163. 3) τὸ

ἐν Σοφ. Ἄποστ. 901, μύρον λευγαῖλον ἐρμηνεύεται παρὰ τῷ Μγ. Ἐτυμολ. διὰ τοῦ ὄγρον, παρὰ δὲ Φωτ. διὰ τοῦ διαβροχόν.

Λεύγη· μέτρον τῆς γάλακτος (Γαλακτῆς)· Ἡσυχ.

Λεύγης, οὐ, δ, τάξις ἐρατικῆ παρ' Ἰουδαίους ἐκ τῶν ἀποθόνων τοῦ Λεὐὶ υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, ἐν σεσωτέρῃ δὲ σημασίᾳ Λεὐὶ αἰ ἀποκρίνοντο οἱ βοηθοὶ ἱερείων, ὡς μὴ ὄντες ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἀβραάμ, ὑπερέχοντες δὲ τῶν ἱερέων εἰς τὰς κατωτέρους τοῦ ναοῦ ἐργασίας, ἴδε Κοντογόν. Ἐπιγρ. Ἐδρ. Ἀρχαιολ. σ. 8, 119, 310, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 32, Ἐκκλ.

Λευκά, τὰ, οὐδέτ. πληθ. τοῦ λευκός, ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ., ὀρθῶν, I. τὰ menstrua alba, τῶν νεανίδων ἔμμηνα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐρυθρά, ἴππ. 1128II, Ἄριστ. π. τὰ Ζ. ἴστ. 7. 1, 6, π. Ζ. Γεν. 2. 4, 10. II. λεπτά καὶ ὀρθαῖα ὑποὶ λυματῆ, ἄλλεξ. ἐν Ἐταρκενίοις 4.

Λευκάια, ἡ, εἶδος ἰσχυροῦ χήρτου ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν σχοινίων ἢ ὀρμιῶν, ἴσως τὸ Ἰσπανικόν Spartium, Μισσην. παρ' Ἀθην. 206F· Λευκεία παρ' Ἀρτεμίδ. 3. 59· λευκαῖα σχοινία· Ἴσυχ.

II = λευκὴ II, Σουλ. Ἐπιγρ. 2525b. 79.

Λευκαῖω· ἰαθ. πρημ. λευκαῖωσσαι ἀφίλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 54B (λευκόσ). Κάμων τῆν λευκῶν, λευκαῖον ὕδωρ ἐξοστῆς ἐλάττης, «κατὰ συνεκδοχὴν ἀντὶ τοῦ, συντόμως ἤρρασον, ἀπὸ τοῦ παρακολλουμένου; λευκαίνεται γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ σφοδρῶς κολλητατέην» (Σχόλ.). Ὀδ. Μ. 172· γλυκερὴν ἀλα βόθεισι λευκαίνοντες Εὐρ. Κүүл. 17· λάδεςον κωπητῆς, βόθει (1) ἐκ λευκαίνετε I. Τ. 1387· ἐς γένυν ἔρπει λευκαίνων ἢ χρόνος Θεοκρ. 14. 70— Πάθ., εἶμαι ἡ γίνομαι λευκός, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 545, ἀφίλ. ἐθ' ἄνωτ., Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 21, 9. κ. ἄλλ. 2) κάμων τῆ λευκῶν ἢ λαμπρῶν, λαμπρῶν, ἠώς λευκαίνει φῶς, ἡ γαλὶ λαμπρύνει τὸ φῶς αὐτῆς, Εὐρ. I. Α. 156. II. ἀμεταβ., γίνομαι λευκός, Ἄριστ. Προβλ. 9. 4, 3, Ἐδδ. (Λευτ. II', 19)· ἀφροῖο, με ἀφρόν, Νικ. Ἄλ. 170.

Λευκ-ἀκανθα, ἡ, λευκὴ ἀκανθα, εἶδος ἀκανθώδους ρυτιῶ, Θεοκρ. π. Φυτ. ἴστ. 6. 4, 3.

Λευκ-ἀλφίτος, ον, ὡς ἐπίθετ. τῆς Ἐρετρίας, ἡ παράγουσα λευκὰ ἀφίτα, Σούταρ. παρ' Ἀθην. 100B.

Λευκ-ἀμπυξέυκος, δ, ἡ, ὅτων ἡ φορῶν λευκὸν ἀμπυκα, μετὰρ. ἀντί = λευκός, ἐπὶ τοῦ πυρός, Ὀππ. Ἄλ. 4. 238.

Λευκ-ἀνοθεμον, τὸ, λευκὸν ἄθος, ὡς τὸ χρυσαθέμον, ὄνομα διαφόρων φυτῶν ἐκ τῶν γένους τῶν χαμαιμήλων, Διοσκ. 3. 154, Πλιν. Ν. Η. 21. 93· ὠσαύτως; Λευκ-ανθεμιάς, ἔδος, ἡ, αὐτῶν 22. 26.

Λευκανθός, ἐς, (ἀνθύμι) ἔχων λευκὸν ἄθος, Νικ. Θορ. 530· καθόλου, κατὰ λέγουσιν, σῶματα Πλιν. Ν. 9. 55· ἀρτί λευκανθῶς κάρρα, δηλ. ὅπερ ἀρτίως ἤρχισαι ἐν ἔχῃ λευκάς τριχας, Σαρ. Ο. Τ. 742, πρὸλ. Ἀθ. II. 12. 165.

Λευκανθίζω, ἔχω λευκὰ ἄθη· καθόλου, εἶμαι λευκός, ἐπὶ ἀνθρώπων ὄφθεις· ἐλευκάνω ἑαυτοῦσι διὰ γύψου, Ἡρόδ. 8. 27· ἐπὶ γινώσκων βοῶνδων, Ἀλκίφρων 3. 30· χιόνι λευκανθίζούσας ἰγῆς Βαδρ. 45. 3· οἴκια λ. γύψω Στωδ. 74. 27. II. οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ. Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 44, Ἐδδ. (Ἄσμα Ἀσμα. Θ', 5).

Λευκάνη, λευκανθήθεν, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. λευκανία.

Λευκανίσις, ἡ, τὸ λευκαίνειν ἢ λευκαίνεσθαι, Ἄριστ. Φυσ. 5. 1, 5, κτλ.

Λευκαντίον, βῆμ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ λευκάνῃ, νὰ κάμῃ λευκόν, Διοσκ. 2. 105.

Λευκαντής, οὐ, δ, ὁ λευκαίνειν ἢ χρωματίζων με λευκὸν χρῶμα, Γλωσσ.

Λευκαντικῆς, ἡ, δν. ἀνήμων ἡ ἀρμόζων εἰς λευκάνειν, «τὴν λευκαντικὴν δύναμιν» Σχολιῶν Πλάτ. Θεαιτ. σ. 360— Ἐπίερρ., κῶς, Σέξτ. Ἐμπ. M. 7. 192, κτλ.

Λευκ-ἀργίλλος ἢ Λευκ-ἀργίλος, ον, δ ἔχων λευκὸν πηλόν, Στράβ. 440. II. ὡς οὐσιαστ., λ., ἡ (ι) λευκός; πηλός, παρὰ Πλιν. Ν. Η. 17. 4.

Λευκάς, ἄδος, ποιητ. θηλ. τὸ λευκός, Νών. Εὐαγγ. κ. ἴω. γ', 20, κτλ.: πέτρα λ. Εὐρ. Κүүл. 166· ἐνεσθῆνεν τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἡπείρου ἑκαλεῖτο Λευκάς, πρῶτον ἐν Ὀδ. Ω. 11. II. φυτὸν τὸ ἐκ τοῦ εἴδους, lamium, εἶναι δὲ δύο εἶδη, ἡ ἡμέρος· καὶ ἡ ὀρεινὴ, χρησιμεύουσα δὲ ἀμφοτέρω ὡς ἀντιπάρμακον κατὰ τὸν ἰοδδών καὶ μάλιστα τῶν θαλασσίων, Διοσκ. 3. 113, πρὸλ. Νικ. Θ. 849.

Λευκ-ασπίς, ἔδος, δ, ἡ, ἔχων λευκὴν ἀσπίδα, ἐπὶ τοῦ Δητρόβου, ἴλ. Χ. 294· ἐπὶ τῶν Καρῶν, ἐσθ. Ἐλλ. 3. 2, 15· ἐπὶ Μακεδονικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος, Πλουτ. Κλεομ. 23— παρὰ τοῦ Τραχ. οἱ Ἀργεῖοι καλοῦνται Λευκάσπιδες, Αἰσχύλ. Θῆδ. 90, Σοφ. Ἄντ. 106, Εὐρ. Φοίν. 1099, — οὐχὶ ὡς φέροντες ἀσπίδας ἀλλ' αἵ ἀνευ τινός ἐπ' αὐτῶν παραστάσεις· ἡ συμβόλιον, (ἐπειδὴ τοῦτο ἦτο κοινὸν μεταξὺ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἴδε Στάιλ. εἰς Αἰσχύλ. ἐνθ' ἄνωτ.), ἄλλ' ἐπειδὴ λευκὸν ἦτο τὸ συμβολικόν τῶν Ἀργείων χρῶμα· πρὸλ. στεγανός.

Λευκ-αυγής, ἐς, ἔχων λευκὴν ἀμφιν, ἐπὶ ἰχθύος, Ἀντιφ. ἐν Φιλοθελίῳ 1. 20.

Λευκ-αχίτης, ἡ, λευκός ἀχίτης, Πλιν. 37. 54.